

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 16. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: 24. januar 2014
Tidspunkt: Kl. 11.00
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Eva Kjer Hansen (V), formand, Morten Bødskov (S), Camilla Hersom (RV), Steen Gade (SF), Nikolaj Villumsen (EL), Jakob Ellemann-Jensen (V), Sophie Løhde (V), Pia Adelsteen (DF), Mette Bock (LA) og Lars Barfoed (KF).

Desuden deltog: Økonomi- og indenrigsminister Margrethe Vestager og skatteminister Jonas Dahl.

Punkt 1. Rådsmøde nr. 3290 (økonomi og finans) den 28. januar 2014

Økonomi- og indenrigsministeren meddelte, at dagsordenen for Økofin denne gang var relativt let. Alle sagerne var til orientering, og hun havde ikke kommentarer til det fælles tilsyn, opfølgningen på Det Europæiske Råd og den makrofinansielle assistance til Tunesien. Efter selve forelæggelsen orienterede ministeren om de aktuelle forhandlinger om den mellemstatslige aftale om en fælles afviklingsfond.

1. Implementering af det fælles banktilsyn (SSM)

– Status

KOM (2012) 0511

Rådsmøde 3290 – bilag 1 (samlenotat side 2)

EU-note (12) – E 31 (notat af 22/4-13 om status for bankunion)

KOM (2012) 0511 – bilag 2 (notat vedr. fælles banktilsyn)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 395 (side 1114, samråd i EEU 8/5-13 om bankunionen)

Økonomi- og indenrigsministeren nævnte ikke dette punkt, men besvarede spørgsmål fra udvalget.

Pia Adelsteen nævnte, at selv om der endnu ikke er taget stilling til, om Danmark skal være med i det fælles banktilsyn, gennemgår Finanstilsynet på opfordring fra ECB bankernes aktiver og stresstester dem. Hun spurgte, om Finanstilsynet ikke gør det i forvejen, om opfordringen overhovedet er nødvendig, og om der er tale om dobbeltarbejde. Nu, hvor eurolandene begynder at implementere banktilsynet, mente Pia Adelsteen, at det burde sendes i høring i Danmark, så man får høringssvarene, inden der skal tages stilling.

Jakob Ellemann-Jensen præciserede: ECB er i gang med at gennemgå de 130 største banker i eurolandene. Gennemgangen af ikkeeurolandenes store banker varetages af nationale tilsynsmyndigheder, fordi ingen af dem har meldt sig under banktilsynets faner på andet end observatørstatus, hvilket er klogt, når man endnu ikke ved, hvor det lander. Han ville sikre sig, at denne gennemgang af ikkeeurolandenes banker bliver fulgt op af et tilsvarende ECB-eftersyn, hvis et land indtræder i det fælles banktilsyn.

Økonomi- og indenrigsministeren svarede Pia Adelsteen, at Finanstilsynet holder øje med de danske banker med tilsynsdiamant, stresstest osv., uanset om Danmark skal være med i det fælles banktilsyn. Ministeren vurderede, at når bankerne inden for det fælles tilsyn bliver set efter i sømmene, gavner det også bankerne uden for det fælles tilsyn at blive set efter i sømmene. Hun svarede Jakob Ellemann-Jensen, at det p.t. ser sådan ud, at hvis et ikkeeuroland træder ind i det fælles tilsyn, skal ECB godkende den nationale gennemgang. Det fælles tilsyns troværdighed afhænger jo af, at de deltagende banker, fungerer ordentligt. Ministeren svarede Pia Adelsteen, at tilsynsforslaget har været i høring og er blevet behandlet i specialudvalg efter den sædvanlige procedure.

Pia Adelsteen fandt det vigtigt, at Finanstilsynet tjekker de danske banker, bare der ikke laves dobbeltarbejde. Hun undrede sig over, at Kommissionen mente, det var nødvendigt med en opfordring.

Økonomi- og indenrigsministeren var ligesom Pia Adelsteen modstander af dobbeltarbejde.

2. Præsentation af det græske formandskabs arbejdsprogram

– *Udveksling af synspunkter*

Rådsmøde 3290 – bilag 1 (samlenotat side 4)

Økonomi- og indenrigsministeren: Det græske formandskab præsenterer sit program på Økofin den 28. januar. Øverst på dagsordenen for det græske formandskabsprogram er det styrkede banksamarbejde, hvor forordningen for den fælles afviklingsmekanisme (SRM) skal forhandles færdig med EU-Parlamentet, helst inden valget til Parlamentet. Der er altså et vist tryk på processen. Jeg kommer tilbage til afviklingsordningens fælles afviklingsfond, der håndteres i en separat mellemstatslig aftale.

På det finansielle område vil formandskabet derudover arbejde videre med de mange reguleringsinitiativer, herunder reglerne mod hvidvaskning af penge og en sag om regler vedrørende betalingskonti, som jeg vil komme tilbage til om lidt.

På det økonomiske område vil formandskabet prioritere arbejdet med at udvikle ØMU'en, herunder den sociale dimension af ØMU'en og fremskridt med hensyn til øget forudgående koordinering af økonomiske reformer. Hertil kommer den løbende gennemførelse af vækst- og stabilitetspagten, altså det europæiske semester, som efterhånden er kendt stof. Så vidt jeg husker, er det fjerde gang, vi gør det.

Hovedprioriteten på skatteområdet ventes at blive styrket automatisk informationsudveksling, særlig enighed i Rådet om det reviderede rentebeskatningsdirektiv og den kommende europæiske og globale standard for informationsudveksling på det bredest mulige grundlag. Endelig ventes formandskabet at prioritere forslaget om et forstærket samarbejde om en afgift på finansielle transaktioner.

3. Opfølgning på DER 19-20. december 2013: implementering af vækst- og beskæftigelsespagten

– *Udveksling af synspunkter*

Rådsmøde 3290 – bilag 1 (samlenotat side 19)

Det Europæiske Råd 19-20/12-13 – bilag 11 (konklusioner fra mødet i DER 19-20/12-13)

Det Europæiske Råd 19-20/12-13 – bilag 12 (skriftlig afrapportering fra mødet i DER 19-20/12-13)

Økonomi- og indenrigsministeren nævnte ikke dette punkt.

4. Implementering af vækst- og stabilitetspagten

– Vedtagelse

KOM (2013) 0903, KOM (2013) 0914

Rådsmøde 3290 – bilag 1 (samlenotat side 21)

Økonomi- og indenrigsministeren: Økofin skal diskutere en henstilling til Kroatien. Der foreligger et uforholdsmæssigt stort underskud i Kroatien, det vil sige et offentligt underskud på over 3 pct. af BNP. Økofin skal samtidig vedtage en henstilling til Kroatien om at gennemføre strukturelle budgetforbedringer i perioden 2014 til 2016 og at bringe underskuddet varigt ned under 3 pct. af BNP senest i 2016. Vi kender det herhjemme fra, det svarer til vores egen procedure.

Proceduren indledes, fordi Kommissionens efterårsprognose pegede på et underskud, der klart ligger over 3 pct. af BNP i perioden 2013-15 og en gæld, der er på vej op over 60 pct. af BNP. De svage offentlige finanser afspejler, at Kroatien endnu ikke har sikret robuste rammebetingelser for en sund offentlig økonomi, og at den kroatisk økonomi har gennemgået en langstrakt recession. Væksten er nu så smat på vej op igen.

Henstillingen til Kroatien opstiller årlige mål for de offentlige underskud på 4,6 pct. af BNP i 2014 og på 3,5 og 2,7 pct. af BNP i henholdsvis 2015 og 2016. Henstillingen indeholder også krav til Kroatien om at gennemføre finanspolitiske stramninger på 0,5 pct. af BNP i 2014 og på 0,9 og 0,7 pct. af BNP i henholdsvis 2015 og 2016. Endelig opfordres Kroatien til at styrke de finanspolitiske rammebetingelser i kraft af en udgiftsreform, sikre en bedre skatteopkrævning og flerårige budgetrammer og -regler samt at gennemføre en række andre strukturreformer.

Regeringen støtter beslutningen om at åbne proceduren og den konkrete henstilling til Kroatien om at nedbringe underskuddet.

Pia Adelsteen spurgte, om det ikke havde været mere hensigtsmæssigt, hvis Kroatien havde opfyldt vækst- og stabilitetspagtens krav, inden landet blev medlem af EU.

Jakob Ellemann-Jensen kaldte vækst- og stabilitetspagten for kronen på værket under det danske formandskab og ville gerne vide, hvor mange jobs regeringen troede, den havde skabt? Han spurgte, om ministeren forventede, at Kroatien vil følge henstillingen, og om den vil have den ønskede effekt.

Nikolaj Villumsen henviste til de 20 procents arbejdsløshed i Kroatien og spurgte om, hvordan man forventer, at et krav om nedskæringer med et beløb svarende til 1 pct. af landets BNP vil påvirke den. Risikerer man ikke at bremse væksten?

Økonomi- og indenrigsministeren sagde, at der er forskellige måder at genoprette økonomien i Kroatien på, og at man ønsker den mest vækst- og beskæftigelsesvenlige

fremgangsmåde. Der er forskel på, hvordan en krise rammer forskellige lande. Når Danmark er kommet igennem krisen med en forholdsvis lav ledighed, skyldes det til dels, at arbejdsmarkedet fungerer bedre end mange andre steder. Strukturreformer, der giver et bedre arbejdsmarked, er derfor ikke en del af problemet, men en del af løsningen. Ministeren ville ikke dømme de kroatiske politikeres gøren og laden. Forhåbentlig vil de tage pejling på den lokale situation i Kroatien og finde de reformer og fremgangsmåder, der passer dem, ligesom man har gjort i Danmark. Ministeren svarede Pia Adelsteen, at man kan forholde sig meget strengt principielt til Kroatiens situation, men man må have finanskrisen med i sine overvejelser, når man vurderer så nyt et medlemsland.

5. Forslag til direktiv vedrørende betalingskonti

- *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet (ECOFIN) den 28. januar 2014, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på vedtagelse*

KOM (2013) 0266

Rådsmøde 3290 – bilag 1 (samlenotat side 25)

KOM (2013) 0266 – bilag 1 (udtalelse fra ERU om bankkonti)

EU-note (12) – E 38 (notat af 28/5-13)

Økonomi- og indenrigsministeren: Kommissionen fremsatte i maj sidste år et forslag til et direktiv om betalingskonti. Forslaget skal sikre øget gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer forbundet med betalingskonti, regler for flytning af betalingskonti og en ret til at oprette og anvende en basal betalingskonto for alle forbrugere i EU. Med en basal betalingskonto menes en indlånskonto, hvor der kan indsættes og hæves penge samt foretages overførsler. Der skal også kunne udføres direkte debitering, f.eks. via betalingsservice. Der skal desuden kunne foretages betalingstransaktioner med kort, herunder online via netbank. I Rådets kompromis er retten til at åbne en basal betalingskonto blevet indskrænket. Forbrugeren har således ikke, som foreslået af Kommissionen, ret til at åbne en konto i alle EU-lande, men kun i andre lande end sit eget, hvis forbrugeren kan siges at have en objektiv legitim interesse i at have en konto. Det kan f.eks. være i et land, hvor forbrugeren midlertidigt arbejder eller studerer. En basal betalingskonto skal være gratis eller stilles til rådighed mod et rimeligt gebyr ud fra nogle nærmere fastlagte kriterier, som tager højde for nationale forhold. Dette er som minimum nationale indkomstniveauer og det gældende niveau for gebyrer for betalingskonti i det pågældende land.

Forslaget fastsætter regler om en standardiseret liste over ydelser og gebyrer tilknyttet betalingskonti for at gøre det nemmere at sammenligne forskellige konti. Listen skal udleveres af en udbyder af betalingskonti, f.eks. et pengeinstitut, til forbrugeren i forbindelse med oprettelse af en konto. Listen skal indeholde oplysninger om pengeinstitutts gebyrer for hver enkelt ydelse. Desuden skal der etableres et sted på internettet til sammenligning af gebyrer. Forslaget fastlægger desuden grænser for, hvor lang tid, det må tage at skifte betalingskonti mellem pengeinstitutter. Rådets kompromis indebærer i modsætning til Kommissionens forslag, at der kun fastlægges regler for at skifte pengeinstitut i samme land. Behovet for grænseoverskridende skift skal undersøges nærmere. Flere lande er således bekymrede for de tekniske udfordringer for pengeinstitutter, en sådan mulighed potentielt vil medføre.

Rådets kompromistekst indebærer, at et skift af pengeinstitut maksimalt må tage 13 bankdage, fra en kunde beder sit nye pengeinstitut om at skifte, til det er gennemført. Rådets kompromistekst indeholder desuden valgfrihed for landene mellem administrative og strafferetlige sanktioner, når det gælder opfyldelse af direktivets sanktionsbestemmelser. Forslaget vil indebære en skærpelse af danske regler. I Danmark har forbrugere i en årrække haft ret til en indlånskonto, dog med færre funktioner end den foreslåede beta-

lingskonto. Det gælder også regler om sammenlignelighed af gebyrer og regler for at skifte.

Regeringen kan generelt støtte Rådets kompromistekst. Regeringen lægger meget stor vægt på, at reglerne fastholder valgfriheden mellem administrative og strafferetlige sanktioner. Det er kendt stof, som vi har været igennem for ganske nylig, og det er meget afgørende for dansk retspraksis, at man fastholder den valgfrihed.

Pia Adelsteen syntes som forbruger, det var fint med åbenhed og mulighed for at sammenligne gebyrer, men ville gerne vide, om problemet for EU-borgere med at få en bankkonto virkelig var så stort, at det er nødvendigt at indføre denne regulering.

Lars Barfoed mente også, at delelementer af forslaget var fine, men at det var overflødig at skrive, at kontoen skulle være "gratis eller til en rimelig pris" – gratis er vel en rimelig pris. Han ville også gerne vide, om der var afdækket et omfattende problem med at få oprettet en konto for borgere i EU, og om der var nogen særlige problemer med hensyn til prissætningen. Lars Barfoed tvivlede på, at der var brug for europæisk regulering, hvis markedet og den nationale lovgivning fungerer udmærket. Det gør det i Danmark, hvor man har betalingskortloven, købeloven, aftalelov og andre forbrugerretlige love, og det gør det sikkert også i andre lande. Mente ministeren, at der var behov for direktivet? Og hvilket bureaukrati skal der etableres for at administrere det? For ham at se ville de bureaukratiske besværligheder ikke nødvendigvis stå mål med problemets omfang.

Jakob Ellemann-Jensen gik ind for gennemsigtighed og for, at det skal være muligt at skifte bank. Men hvis de to forudsætninger er til stede, mente han, at reguleringen af priser og gebyrstørrelser ville være overflødig. Han spurgte, om man ikke med reguleringen risikerer at fjerne et konkurrenceelement mellem pengeinstitutter.

Økonomi- og indenrigsministeren svarede, at selv om man ikke har store problemer med oprettelse af bankkonti i Danmark, hvor gennemsigtigheden også er rimelig, er det anderledes andre steder; cirka 58 mio. borgere i EU har ikke adgang til en bankkonto. Det er mange, set i lyset af hvor stor en fordel det er at kunne administrere sin økonomi elektronisk. Ifølge Kommissionens undersøgelser har mange forbrugere stadig svært ved at gennemskue priserne på dette marked. Kommissionen vil ikke fastsætte et loft for prisen på en basal betalingskonto, men vil komme med en ramme, der stadig vil give mulighed for konkurrence på grundprisen og gebyrerne på de forskellige enkeltdele. Ministeren mente, at det vigtigste var gennemsigtigheden og muligheden for at sammenligne priser. Hun vidste ikke, om der fandtes undersøgelser af, hvor lang tid det tager at oprette en bankkonto i et andet land, men hun havde selv for nylig oprettet en bankkonto i Frankrig, og det gik hverken nemt eller hurtigt. Et andet væsentligt hensyn at tage var, at hvis folk kan afkræves en bankkonto, kan man undgå at betale folk kontant og dermed bekæmpe sort arbejde. Derfor fandt ministeren forslaget velbegrunderet.

Pia Adelsteen var overrasket over, at 58 mio. EU-borgere ikke kan få adgang til en bankkonto, men hun fandt stadig forslaget meget indgribende i bankernes forretning og ville følge sagen med interesse.

Lars Barfoed ville også følge sagen med en interesse. Han kendte ikke til den rapport, der fastslår, at 58 mio. EU-borgere ikke har adgang til en bankkonto, så han vidste ikke, om det er, fordi de er forment adgang, eller fordi de bare ikke har benyttet sig af muligheden, men det mente han var relevant at finde ud af. Lars Barfoed så sagen som et klassisk sammenstød mellem Kommissionens ønske om at regulere og subsidiaritetsprincippet. Han spurgte om, hvorfor Danmark skal pålægges en mere omfattende regulering med europæisk kontrol, når den nuværende er tilfredsstillende? Man kunne nøjes med at forpligte alle lande til at sikre deres borgere adgang til en konto og så lade landene selv bestemme, hvordan det skulle foregå. Der er fordele ved regulering, men det omfattende reguleringsniveau med deraf følgende kontrol og bureaukrati kunne han ikke se meningen med. Det er selvfølgelig en fordel, hvis alle borgere har ret til en konto og kan benytte sig af digitale tjenester, og det kunne til en vis grad modvirke sort arbejde, hvis alle kunne forpligtes til at have en lønkonto. Men det skulle nok være muligt at lave sort arbejde alligevel. Lars Barfoed påpegede, at gebyrniveauet ifølge forslaget skal fastsættes efter nationale indkomstniveauer, gennemsnitlige kontogebyrer i landet, bankens reelle omkostninger og nationale forbrugerpriser. Men hvis markedet fungerer, er gennemsigtigt og giver mulighed for at skifte bank, behøver man ikke den slags planøkonomisk prisregulering.

Økonomi- og indenrigsministeren ville ikke kloges sig på, hvorfor 58 mio. EU-borgere ingen betalingskonto har. Der vil sikkert både være nogle, der ikke kan få en, og nogle, der ikke vil have en. Ministeren påpegede, at en bank både er en forretning og en integreret del af samfundets betalingssystem, og at den finansielle krise med al uønskelig tydelighed havde vist, at vækst og beskæftigelse er afhængige af et stabilt finansielt system. Derfor giver det mening at stille robuste krav til sektoren og at bevare en balance mellem at holde bankerne til ansvar og samtidig give dem mulighed for at drive forretning og konkurrere indbyrdes. Ministeren mente, det var vigtigt med offentlighed om priser og gebyrer. Om det er indgribende overbureaukratisk regulering eller et enkelt krav om, at en bank oplyser, hvad dens produkter koster, mente hun afhang af ens politiske ståsted. Spørgsmålet om, hvad en rimelig pris er, vil blive afgjort af de danske myndigheder, forsikrede hun. Med hensyn til det indre marked og konkurrence mente ministeren, det var fornuftigt, at man kan sammenligne priser på tværs af lande.

6. Makrofinansiel assistance til Tunesien

- *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet (Økofin) den 28. januar 2014, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på vedtagelse*
KOM (2013) 0860

Rådsmøde 3290 – bilag 1 (sammenfatning side 33)

Økonomi- og indenrigsministeren nævnte ikke dette punkt.

7. Den mellemstatslige aftale om den fælles afviklingsfond

Økonomi- og indenrigsministeren: Afslutningsvis vil jeg kort redegøre for forhandlingerne om en mellemstatslig aftale knyttet til den fælles afviklingsmekanisme for nødlidende banker. På Økofin før jul blev der opnået enighed om et kompromis om forslaget til en forordning om en fælles afviklingsmekanisme. Forordningen skal som nævnt forhandles på plads med Europa-Parlamentet inden europaparlamentsvalget. Som led i kompromiset aftalte vi nogle principper for den fælles afviklingsfond og besluttede, at den nærmere indretning af denne afviklingsfond skal fastsættes i en mellemstatslig aftale. Det vil sige, at der bliver lavet en lille traktat uden om EU-retten, som bliver grundlag for den. Aftalen kræver enstemmighed og skal ikke godkendes af Europa-Parlamentet. Sigtet er enighed inden 1. marts. De tekniske drøftelser om aftalen er nu gået i gang. Aftalen etablerer på længere sigt en egentlig fælles fond finansieret af bankerne i alle deltagende lande. I løbet af en 10-årig overgangsperiode går man gradvis fra nationalt opdeltede afdelinger af fonden til en fælles fond, det vil sige, at der bliver en stigende grad af fælles finansiering, og først efter 10 år har man en egentlig fælles fond.

Alle ikkeeurolande, der overvejer at deltage i det styrkede banksamarbejde, kan deltage i forhandlingerne om aftalen. Danmark deltager således også i forhandlingerne – jeg har orienteret udvalget skriftligt i et brev oversendt den 8. januar 2014. Det foregriber selvfølgelig ikke dansk stillingtagen til eventuel deltagelse i det styrkede banksamarbejde. Regeringen afventer fortsat afklaring af samarbejdet og en grundig vurdering af fordele og ulemper.

Fra dansk side er hensynet fortsat at sikre reel ligebehandling mellem eurolande og ikkeeurolande, der måtte ønske at deltage. Således skal der f.eks. være rimelige vilkår for henholdsvis indtræden og udtræden af den fælles fond koblet til eventuel ind- og udmelding af det fælles tilsyn. Danmark lægger også vægt på ligebehandling, når det gælder adgangen til evt. fælles offentlig brofinansiering eller backstop, dvs. midlertidige lån, hvis der måtte være behov for det efter bail-in og brug af afviklingsfonden. Afviklingsfonden skal jo være sektorfinansieret. Det er med andre ord bankerne, der finansierer fonden, men hvis den på et tidspunkt er tom, kan der være brug for at låne, og så skal der være etableret en lånemulighed, indtil fonden er fyldt op igen. Det er interessant, fordi eurolandene har visse muligheder i deres fælles lånemekanisme, ESM, men da Danmark ikke er et euroland, har vi ingen adgang til eurolandenes fællesmekanisme. Hvis der skal være ligestilling, må deltagende ikkeeurolande også have adgang til at låne, hvis den sektorfinansierede fond bliver tømt.

Der var enighed om princippet om ligebehandling ved brofinansiering. Når vi kalder det brofinansiering, er det, fordi det er en finansiering, der skal bygge bro mellem en tømt sektorfinansieret afviklingsfond og en, der er fyldt op igen. Men en ting er principiel enighed, en anden er at få afklaret, hvordan det skal ske. Det er et lidt andet spor end forhandlingerne om EU-forordningen om den fælles afviklingsmekanisme og den mellemstatslige aftale. I tilknytning til det kommende økofinmøde forventer jeg, at formanden for den tekniske arbejdsgruppe redegør for status for drøftelserne. Jeg forventer at kunne

orientere udvalget nærmere om status for forhandlingerne i forbindelse med de kommende møder i Økofin, og det har jeg tænkt mig at gøre, selv om det ikke har noget direkte at gøre med økofinmødet. Det har til gengæld direkte interesse, fordi det er knyttet tæt til den fælles afviklingsmekanisme, ligesom principperne for den mellemstatslige aftale er fastlagt i det kompromis, der er lavet om den fælles afviklingsmekanisme. Derfor må det have udvalgets interesse, hvordan det foregår, selv om det egentlig er økofinmødet, der er på udvalgets dagsorden.

Nikolaj Villumsen spurgte, om ministeren er enig med den svenske finansminister, Anders Borg i, at afviklingsfonden er for lille. Han spurgte også, om den danske afviklingsfond i løbet af den 10-årige overgangsperiode skal dække ind for resten af de europæiske banker, og om den i så fald ikke risikerer at blive tømt, hvis der opstår endnu en krise. Hvilke konsekvenser vil det have for skatteborgerne? Nikolaj Villumsen ville også gerne vide, om kravene til, hvor meget man dækker ind for hinanden, øges efterhånden i løbet af overgangsperioden. Når nu man ved, at finansielle kriser er tilbagevendende, var han bange for, at der kommer store udgifter, før hele systemet er på plads. Nikolaj Villumsen spurgte, om Danmark kan låne af ESM, som man jo ikke betaler til som ikkeeuro-land.

NOT Økonomi- og indenrigsministeren svarede Nikolaj Villumsen, at Danmark som ikke-euroland ikke har adgang til ESM. Opgaven er at sørge for, at hvis Danmark vælger at deltage i det styrkede banksamarbejde, skal Danmark også have mulighed for at låne, hvis den sektorfinansierede fond er tom, indtil sektoren selv kan betale. Hvordan den konstruktion bliver, ved man ikke, men det bliver ikke via ESM. Ministeren ville gerne gøre rådskompromisset tilgængeligt for udvalget, for her er en beskrivelse af den mekanisme, der skal etableres over de næste ti år. Der skal være en afviklingsfond med et omfang på 1 pct. af de samlede indskud, det vil sige, at fondene vil have forskellig størrelse fra land til land. År 1 vil de nationale fonde selv lægge ud for 100 procents vedkommende, hvis en af landets banker kommer i problemer. År 2 har de nationale fonde 90 pct. af finansieringsansvaret, mens de sidste 10 pct. vil blive trukket forholdsmæssigt fra de andre bankfinansierede fonde i mekanismen. I år 3 har landene 80 pct. af finansieringsansvaret osv. De nationale fonde vil fortsætte i ti år, hvor man har en stadig større gensidig trækingsret. Efter 10 år falder murene mellem de nationale fonde, og man får en fælles afviklingsfond, der stadig vil have et omfang på 1 pct. af de samlede indskud. Ministeren syntes, det var en relativt enkel måde at give bankerne et stadigt større ansvar for hinanden på. Det europæiske finansmarked er meget integreret. Danske banker findes i en række eurolande, og andre landes banker opererer i Danmark. At man er solidarisk med hinanden giver derfor god mening. Det påvirker bankernes adfærd og sikrer, at de opfylder kapitalkrav, likviditetskrav, ledelseskrav, og hvad der ellers sikrer en ordentlig, stabil bankdrift. Man kan have forskellige vurderinger af afviklingsmekanismens størrelse.

Ministeren svarede Nikolaj Villumsen, at regeringen ikke har nogen videnskabelig holdning til afviklingsfondens størrelse. Hun understregede, at afviklingsmekanismen skal kunne fungere efter et bail-in. Det vil sige, at når aktionærer og usikrede kreditorer er bailed in, skal banksektoren træde til. Det er en anden situation end den, der har været i Europa hidtil, hvor man med undtagelse af Danmark i meget vid udstrækning har ladet skat-

teyderne betale. Ministeren havde på formandens foranledning lavet et skriftligt svar til udvalget, hvoraf det fremgår, hvor mange penge der blev stillet til rådighed, da den finansielle krise gik allerværst for sig. Det var nogle helt andre beløb og en helt anden situation. Derfor mindede hun med jævne mellemrum sig selv om, at afviklingsmekanismerne skal holde for, hvis de nye, skrappe reguleringer af bankernes og finansinstitutternes hverdagsadfærd ikke følges, og at det skal ske, efter at den konkrete banks ejere og usikrede kreditorer selv har betalt. Man kan være tilfreds med, at mekanismens bærende princip er den danske grundidé.

Nikolaj Villumsen spurgte om, hvordan man forventede, at forhandlingsprocessen ville blive. Han påpegede, at de danske bankpakker ifølge erhvervsministeren om status indtil videre har givet et tab i statskassen. Nikolaj Villumsen frygtede derfor, at de europæiske skatteborgere kommer til at betale, når den model for finansiering af fremtidige finanskriser, man er ved at opbygge i EU, følger den danske model. Onsdagen inden havde statsministeren også kun haft positive ting at sige om bankunionen, og han opfordrede regeringen til at tage højde for negative konsekvenser.

Økonomi- og indenrigsministeren mente, at regeringen og Folketinget supplerede hinanden godt med hensyn til at fremhæve hhv. de positive og negative sider ved bankunionen. Hun syntes ikke, der manglede fokus på de negative aspekter, og mente, at folk nok kan danne sig et samlet billede undervejs.

Ministeren mente, det ville påvirke Europa-Parlamentets forhandlingsposition i spørgsmålet om afviklingsmekanismen, at det bliver gjort mellemstatsligt i stedet for at være integreret i EU-lovgivningen. Som sagt i forelæggelsen har Europa-Parlamentet ikke indflydelse på en mellemstatslig aftale. Og det vil Europa-Parlamentet forståeligt nok gerne have. Det påvirker selvfølgelig diskussionerne.

Ministeren sagde, at afviklingen af nødlidende banker i nogle sammenhænge vil være mere vidtgående, end det har været i Danmark. Det er vigtigt at tage med i overvejelserne, at man har lavet en ensartet ramme for bankafvikling – en værktøjskasse, man skal have stående i alle medlemslande – og man har bestemt i hvilken rækkefølge, værktøjet skal bruges. Banker vil altså blive afviklet på samme måde inden for banksamarbejdet og uden for banksamarbejdet, og det syntes hun var vigtigt af hensyn til de ensartede konkurrencevilkår. Bankunion eller ej sikrer det indre marked og konkurrencen for brugerne de bedste priser.

FO Punkt 2. Genregistrering af køretøjer

KOM (2012) 0164

KOM (2012) 0164 – bilag 2 (samlenotat)

Skatteministeren: Forslaget drejer sig om registrering af køretøjer. EU-Kommissionen har den 4. april 2012 stillet forslag til en forordning om forenklede regler for overførsel i det indre marked af motorkøretøjer, der er indregistreret i en anden medlemsstat. Forslaget har til formål at styrke det indre marked ved at gøre det enklere at få genregistreret et køretøj, der overføres fra en anden medlemsstat. Forslaget består af to hovedelementer: dels regler om i hvilken medlemsstat et køretøj kan registreres, dels regler for procedurer for registrering af køretøjer.

Reglerne om, hvor et køretøj kan registreres, bygger på, hvor indehaveren af registreringsattesten er hjemmehørende. Det er imidlertid op til den enkelte medlemsstat at bestemme, hvem der i den stat er indehaver af registreringsattesten. Dermed løser den foreslåede bestemmelse ikke den nuværende konflikt mellem modstridende kriterier i medlemsstaterne for, hvor et køretøj skal registreres. Eksempelvis er indehaveren af registreringsattesten i nogle stater køretøjets ejer, i andre stater er det køretøjets bruger.

Med reglerne om, hvor et køretøj kan registreres, lægges der i øvrigt op til, at køretøjer i visse situationer skal kunne bruges i andre stater uden registrering. Hermed åbner forslaget op for, at en leasingvirksomhed skal kunne lease biler over hele Europa med registrering af køretøjerne i den stat, hvor leasingvirksomheden er hjemmehørende. Dette kolliderer imidlertid med, at det som nævnt er op til den enkelte stat at bestemme, hvem der er indehaver af registreringsattesten, og dermed om et køretøj, der bruges i staten, skal registreres. Et køretøj beskattes i praksis i det land, hvor køretøjet er registreret. Danmark har i den henseende den højeste beskatning af køretøjer i Europa. Dermed udgør denne del af forslaget en trussel mod det danske skatteprovenu fra beskatning af køretøjer.

Tilsvarende kan forslaget have visse miljømæssige konsekvenser, hvis det medfører, at der kommer flere udenlandsk registrerede biler i Danmark, som ikke er underlagt den nuværende regulering af luftforurening og CO₂ via danske afgifter på biler.

Procedurereglerne bygger i det væsentligste på, at medlemsstaterne skal genbruge de oplysninger, der er i medlemsstaterne om et køretøj. Overføres et køretøj eksempelvis fra en medlemsstat til en anden, skal importlandet ved registrering af køretøjet indhente de oplysninger, der er registreret om køretøjet i eksportlandet. Den, der begærer genregistreringen, skal således blot fremvise køretøjets registreringsattest. Myndighederne gør så resten af arbejdet. Hermed aflastes borgere og virksomheder ved registrering af køretøjer.

I proceduredelen indgår i øvrigt: forslag om en frist på 30 dage for registrering af et køretøj ved tilflytning til en anden medlemsstat, forslag om midlertidig registrering på op til 30 dage ved køb af et køretøj i udlandet og endelig forslag om erhvervsmæssig køretøjsregistrering.

Disse procedureregler vurderes at kunne give den danske stat et mindreprovenu fra beskatning af køretøjer på omkring 10 mio. kr. årligt primært på grund af senere registrering af køretøjer i Danmark.

Det tidligere EU-formandskab lod i december 2013 forslaget omskrive fra en forordning til et direktiv efter ønske fra en bred kreds af medlemsstater. Det øger medlemsstaterne mulighed for at vælge nationale løsninger. På grundlag af dette udkast til et direktiv har formandskabet ved årsskiftet indledt forhandling med Europa-Parlamentet om forslaget bortset fra den del af forslaget, der regulerer, hvor et køretøj kan registreres. Der forventes en hurtig afslutning på disse forhandlinger.

FO Regeringen støtter intentionerne om at forenkle procedurerne for genregistrering af køretøjer. Regeringen kan derimod ikke støtte Kommissionens forslag til en regulering af, hvor et køretøj kan registreres. Regeringen lægger afgørende vægt på, at et køretøj kan registreres, hvor det bruges. Kommissionens forslag sikrer ikke, at dette kan ske. Regeringen søger dermed mandat til, at Danmark ikke støtter forslaget på grund af forslagets potentielle negative statsfinansielle konsekvenser. Men udgår bestemmelsen om, hvor et køretøj kan registreres, kan regeringen støtte forslaget.

Pia Adelsteen var glad for, at det tegnede til et nej til et EU-forslag. Hun forstod ikke, hvorfor Rådets Juridiske Tjeneste havde slået fast, at forslaget ikke havde noget med beskatning at gøre, for det vil netop have indflydelse på, hvordan man fører den danske skattepolitik. Hun spurgte, om der var tale om fri bevægelighed for biler. Og hvad var risikoen for, at forslaget ville blive gennemført, og at Danmark dermed må rette ind? Hun undrede sig over, at man tager initiativ til regler på området, hvis det ikke er, fordi man ønsker Europas Forenede Stater og en fælles skattepolitik. Pia Adelsteen gjorde opmærksom på, at der i forslaget stod, at man kan vælge nationale eller nye, særlige EU-nummerplader, uanset hvor en bil bliver genregistreret. Opfinder man nu en ny United States of Europe-nummerplade?

Jakob Ellemann-Jensen var fristet til at kaste sig ud i et forsvar for forslaget i den hensigt at komme begejstrede bilejere i møde, men han måtte erkende, at det ville være en vanskelig opgave at finde det betragtelige beløb, der bliver kradset ind på registreringsafgifter, andetsteds. Han mente i modsætning til regeringens samlenotat ikke, at det var svært at vurdere, i hvilken udstrækning muligheden for at lease en bil i et andet og køre i den i Danmark ville blive udnyttet. Muligheden for at undgå registreringsafgifter ville nok blive tæt på hundrede procent udnyttet. Derfor bakkede Venstre op om regeringens forhandlingsoplæg og om at lade reglerne indgå i et direktiv i stedet for i en forordning. Kommissionen havde foreslået regler for, hvor man kan registrere køretøjer, og i den forbindelse kriterier for at afgøre den sædvanlige bopæl. Gælder kriterierne til at afgøre den sædvanlige bopæl kun for bilejere, eller gælder de universelt? Forslaget indeholdt beføjelser til at vedtage delegerede retsakter. Hvad omfattede de?

Mette Bock syntes for en gangs skyld, at EU havde taget et lovgivningsmæssigt initiativ, som i sin helhed var rigtig godt. Det betød imidlertid, at Liberal Alliance ikke kunne støtte regeringens mandat, idet partiet var imod regeringens forbehold og uenig i de elementer,

som regeringen lægger afgørende vægt på. Mette Bock ville gerne vide, hvad indholdet af de delegerede retsakter kan være.

Nikolaj Villumsen mente, at det på nationalt niveau fortsat skal være muligt at fastsætte regler for bilafgifter og for miljøhensyn. Delte regeringen Kommissionens målsætning om at styrke det indre marked ved at udvide kørsel i andre lande uden omregistrering? Det ville nemlig betyde, at Danmark ikke kan have et andet registreringssystem end i andre lande, hvilket han fandt bekymrende. Han anså det dog for positivt, at regeringen lægger vægt på, at forslaget artikel 3 ikke skal vedtages i den foreslåede form, men betød det, at regeringen ønskede den artikel ud, eller kunne regeringen acceptere den i en anden form? Hvilke konsekvenser regnede regeringen med at forslaget uden artikel 3 vil få for regeringens målsætning om at omlægge bilafgifter, en målsætning som også er delt af Enhedslisten? Dertil ville han gerne vide, om man vil kunne købe en bil i Danmark, indregistrere den i Tyskland og efterfølgende tage til Danmark og omregistrere den. Og vil man kunne kræve fuld dansk registreringsafgift, når bilen omregistreres?

Skatteministeren svarede Pia Adelsteen, at konklusionen fra Rådets Juridiske Tjeneste bygger på, at de foreslåede regler formelt set ikke vedrører skat. Han gav hende dog ret i, at berøringen med skattesystemet gælder i det danske tilfælde, hvor man har registreringsafgifter som et skattemæssigt provenu. Tre lande i EU har ikke registreringsafgifter, men der er andre lande, der deler Danmarks bekymring om det provenumæssige tab. Ministeren gjorde Pia Adelsteen opmærksom på, at forslaget er ændret til et direktiv. Hvad angår nummerplader, havde han forstået det således, at den særlige europæiske nummerplade skal anvendes ved grænseoverskridende kørsel og kun i forbindelse med den midlertidige registrering på 30 dage.

Ministeren kunne nikke genkendende til ønsket om billigere biller. Det ville mange danskere helt sikkert slutte op om, men han var enig med Jakob Ellemann-Jensen i, at det ville give nogle økonomiske udfordringer for den danske statskasse og lange politiske drøftelser om, hvor det anseelige milliardbeløb skal skaffes fra. Han sagde i øvrigt, at den sædvanlige bopæl var det sted, hvortil man har stærkest tilknytning.

Ministeren respekterede udmeldingen fra Mette Bock om, at Liberal Alliance ikke støttede regeringens mandat, men at partiet ellers var positivt over for forslaget.

Det var korrekt, at der var nogle udfordringer på miljøside, svarede ministeren Nikolaj Villumsen. Ministeren havde fået oplyst, at nye biler i Danmark i gennemsnit udleder 117 g CO₂ pr. kilometer, mens gennemsnittet i EU er på 135 g. Hvis Danmark tilsluttede sig forslaget, måtte man formode, at de biler, der fremover beskattes, har et højere CO₂-udslip og dermed udgør en større miljømæssig belastning. Hvad angår konsekvenserne uden artikel 3, oplyste ministeren, at det danske skattemæssige provenu fastholdes i form af registreringsafgiften. Hans bud var, at der ville være bred opbakning til det i EU. Ministeren informerede endvidere om, at når man har overskredet prøveperioden på 30 dage, skal køretøjet i henhold til de danske regler registreres i Danmark, og dermed skal man betale dansk registreringsafgift. Ministeren kunne oplyse Jakob Ellemann-Jensen og Met-

te Bock om, at de delegerede retsakter handlede om hvilke oplysninger der kan udveksles mellem landene.,

Pia Adelsteen mente, at det var latterligt at tale om fri bevægelighed for biler, vel vidende at forslaget karambolerer med skattelovgivning i de enkelte lande. Dansk Folkeparti var bekymret for, at forslaget sætter den frie bevægelighed over alt muligt andet, der burde være national kompetence, og man kunne dermed ikke støtte regeringens forhandlingsoplæg. Hun håbede, at forslaget ville få om end ikke en stille død, så bare en død.

Jakob Ellemann-Jensen gentog sit spørgsmål om, hvorvidt man definerer den sædvanlige bopæl på en universel måde, der gælder for borgerne generelt.

Nikolaj Villumsen sagde, at Enhedslisten var imod forslaget af den principielle grund, at EU ikke skal blande sig i nationale skatter og afgifter. Han roste ministeren for at sætte foden ned over for artikel 3.

NOT Skatteministeren svarede Pia Adelsteen, at han ikke kunne afgøre, om artikel 3 ville få en stille død eller ej, men at han havde gjort det klart, hvad der var regeringens holdning til det. Til Jakob Ellemann-Jensen sagde han, at begrebet sædvanlig bopæl også var kendt fra indkomstbeskatningen, men at han ville svare skriftligt på, om det også gjaldt på andre områder.

Formanden ville gerne have flere oplysninger om rækkevidden af indholdet i de delegerede retsakter og lod ministeren vide, at han i teknisk udviklede sager havde mulighed for at give ordet til sine embedsmænd, så udvalget kunne få uddybet indholdet af retsakterne. Udvalget var optaget af det skred, der sker, ved at politiske afgørelser bliver lagt over som en delegeret retsakt.

Claus Kargo, chefkonsulent i skatteministeriet forklarede, at forslaget fra Kommissionen i sin oprindelige form indeholdt et bilag med en udtømmende opremsning af de oplysninger, der kunne udveksles mellem landenes registreringsmyndigheder. I november eller december måned 2013 blev den del af forslaget ændret, så man i stedet for at have en selvstændig opremsning af oplysninger henviste til allerede gældende EU-retsakter, hvori den findes. Overvejelserne i rådsarbejdsgruppen går på, hvorvidt den delegerede retsakt helt kan undgås, idet listen nu er nede på fem eller maksimalt ti oplysninger.

Formanden spurgte til regeringens syn på det.

Skatteministeren sagde, at regeringen fandt det fornuftigt at lade den delegerede retsakt udgå.

Formanden takkede for afklaringen og konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Enhedslisten havde ytret sig imod det.

Punkt 3. Samråd med skatteministeren vedr. samrådsspørgsmål C om arbejdsudlejeskat

EUU alm. del (13) – samrådsspørgsmål C

Samrådsspørgsmål C

"Hvilke initiativer vil ministeren tage i forhold til den nye arbejdsudlejeskat for at sikre, at it-arbejdspladser forbliver i Danmark, jf. den kritik it-branchen og andre har rettet mod arbejdsudlejeskatten i Berlingske Business den 12. december 2013, og vil ministeren, ligesom på transportområdet, udarbejde et styresignal for it-branchen, hvori det gøres klart, hvornår der er tale om arbejdsudleje, og hvornår der ikke er? Der henvises til Berlingske Business den 12. december 2013, side 4: "it-branchen presses af ny skat."

Eva Kjer Hansen begrundede samrådsspørgsmålet med, at det var en opfølgning på et samråd i juni 2013 med den daværende skatteminister, hvor fokus dengang var på transportbranchen, og hvor skatteministeren i sin besvarelse havde nævnt en række eksempler fra andre sektorer. Derfor var hun overrasket over, at mange brancher nu siger, at de fortsat har problemer med arbejdsudlejeskat, og at man ikke har valgt at drøfte det med de brancher, ligesom man har det med transportbranchen.

Skatteministeren: Lad mig begynde med at sige tak for, at jeg får lejlighed til at redegøre for spørgsmålet om beskatning ved international arbejdsudleje her over for Europaudvalget. Min forgænger som skatteminister havde for omkring et halvt år siden lejlighed til at redegøre for problemstillingen i relation til transporterhvervet, og nu beder udvalget mig om at gøre det samme, for så vidt angår it-branchen.

Lad os meget kort opsummere, hvad der forstås ved international arbejdsudleje, og hvorfor vi har sådanne regler. Der er tale om international arbejdsudleje, når en arbejdsgiver i udlandet stiller en medarbejder til rådighed for en arbejdsgiver her i Danmark. Det vil sige, at medarbejderen reelt arbejder for en dansk arbejdsgiver i Danmark. Det helt typiske eksempel er et vikarbureau. Medarbejderen er formelt ansat i vikarbureauet, men reelt arbejder han for den arbejdsgiver, der har bestilt en vikar. Hvorfor er det så et problem i en international sammenhæng? Det er det, fordi en udenlandsk arbejdsgiver kan sende en medarbejder på opgave i Danmark i op til 6 måneder, uden at den pågældende skal betale dansk skat. Hvis medarbejderen i stedet er ansat af en dansk arbejdsgiver, skal der betales dansk skat fra dag et. Ved at skyde en formel udenlandsk arbejdsgiver ind mellem den danske arbejdsgiver og den udenlandske arbejdstager vil man med andre ord kunne omgå dansk beskatning i op til et halvt år, hvis ikke man har regler om skat ved arbejdsudleje. Medarbejderen kan arbejde i Danmark, men medarbejderen skal kun betale den måske langt lavere skat, der er gældende i den pågældendes hjemland. Ved beskatning ved arbejdsudleje ser man på realiteterne. Man ser på, hvem den reelle arbejdsgiver er, og hvis den reelle arbejdsgiver er dansk, skal der betales arbejdsudlejeskat. Og det skal der uanset det formelle ansættelsesforhold til en arbejdsgiver i udlandet.

Hvorfor skal vi have regler for, at der skal betales skat i Danmark, når der er tale om arbejdsudleje? Det skal vi, fordi medarbejdere, der udfører arbejde i Danmark for en dansk arbejdsgiver skal beskattes på lige vilkår. Dette handler også om social dumping. Vi vil ikke acceptere, at folk kan komme udefra og arbejde på andre vilkår end dem, der er gældende i Danmark. Det gælder lønnen, det gælder arbejdsmiljøet, og det gælder også skatten. Udenlandsk arbejdskraft er velkommen i Danmark, men det skal være på de betingelser, som gælder her.

Hvis jeg kort må opholde mig ved transporterhvervet, som bliver nævnt i spørgsmålet, har det sin særlige historie i relation til arbejdsudlejereglerne. Transporterhvervet er langt hen ad vejen en form for spotmarked, hvor transportydelser købes og sælges som en helt naturlig del af erhvervsudøvelsen. Samtidig havde der med eller uden grund bredt sig den opfattelse, at der var tale om arbejdsudleje i snart sagt enhver situation, hvor en dansk vognmand videresolgte en transport til en udenlandsk vognmand. Der var et behov for at få gjort det klart, hvornår det er arbejdsudleje, og hvornår det ikke er. Det blev gjort med et såkaldt styresignal, som SKAT udsendte efter drøftelser med branchen.

Jeg er fuldt ud opmærksom på, at reglerne om beskatning ved arbejdsudleje har skabt usikkerhed, bl.a. i it-branchen. Det er ikke altid klart, hvornår der foreligger arbejdsudleje, og hvornår der er tale om det, som vi kalder entreprisekontrakter, altså kontrakter indgået mellem to selvstændige virksomheder. Reglerne forudsætter en konkret vurdering af aftalerne i det enkelte arbejdsforhold med henblik på at fastlægge, hvem der er den reelle arbejdsgiver. Som altid, når der er tale om ny lovgivning, skal der etableres en praksis. Flere brancheforeninger har været i dialog med SKAT om reglerne, og mange virksomheder har fået afklaret konkrete spørgsmål ved at få et bindende svar fra Skatterådet. Jeg anerkender imidlertid, at der fortsat er stor usikkerhed blandt virksomhederne om fortolkningen af reglerne.

Det er vanskeligt at detailregulere området ved lovgivning. Arbejdsudlejereglerne bygger på et regelsæt, som er tilvejebragt i OECD-regi. Nærmere bestemt drejer det sig om kommentarerne til dobbeltbeskatningsoverenskomsternes regler om beskatning af lønindkomst. De blev revideret i 2010, og de ligger til grund for de regler, som vi har indført i Danmark. For at der kan være tale om arbejdsudleje, skal arbejdet udgøre en integreret del af den danske virksomhed. Jeg forstår, at det kan volde problemer at fastslå, hvornår et stykke arbejde udgør en integreret del af en virksomhed. Derfor opstiller OECD en række hjælpeskriterier, som skal tages i anvendelse ved afgørelsen af, om der er tale om arbejdsudleje.

De kriterier er, som følger:

- Hvem har retten til at instruere medarbejderen om, hvordan arbejdet skal udføres?
- Hvem kontrollerer og har ansvaret for det sted, hvor arbejdet udføres?
- Hvem stiller de nødvendige arbejdsredskaber og materiel til rådighed for medarbejderen?

- Hvem har retten til at bestemme, hvem der skal udføre arbejdet, og hvem kan i givet fald afskedige den pågældende fra arbejdet?
- Hvem fastlægger medarbejderens arbejdstider og ferier?

Det her er ikke en udtømmende liste over de forhold, der skal tages i betragtning. Der indgår en lang række faktorer i bedømmelsen af, om der foreligger arbejdsudleje eller ej, og man skal selvfølgelig se på den konkrete situation. Udgangspunktet for fastlæggelsen af praksis skal imidlertid være de nævnte OECD-principper.

Jeg mener, at arbejdsudlejereglerne er nødvendige for at sikre, at der betales dansk skat, når en udenlandsk medarbejder reelt arbejder for en dansk arbejdsgiver i Danmark. Det er ærgerligt, at reglerne har givet anledning til så stor kritik fra erhvervslivet på baggrund af, hvad jeg opfatter som stor usikkerhed om, hvordan reglerne skal fortolkes. Det skal vi selvfølgelig finde en løsning på.

Som jeg har forstået det, er der tale om en generel usikkerhed blandt virksomhederne om fortolkningen af reglerne, som bør afklares generelt til gavn for alle. SKAT er derfor ved at udarbejde et generelt styresignal om arbejdsudlejereglerne, som skal tydeliggøre, hvornår der foreligger arbejdsudleje. De relevante brancher vil blive inddraget i udarbejdelsen af styresignalet, og jeg forventer, at et udkast vil kunne præsenteres for brancherne i løbet af en måneds tid.

Jeg vil gerne tilføje to ting. Den første er, at arbejdsudlejereglerne er kommet for at blive. Ændringen af arbejdsudlejereglerne er en del af en politisk aftale mellem regeringen, Venstre og Det Konservative Folkeparti og indgik som en del af finansieringen af skattereformen fra 2012. Jeg er som sagt enig i, at der er behov for at tydeliggøre reglerne, men vi skal samtidig holde fast i, at når en udenlandsk medarbejder reelt arbejder i Danmark for en dansk arbejdsgiver, skal der betales dansk skat.

Den anden ting er den ret banale, at hvis en it-virksomhed eller en anden virksomhed indretter sig sådan, at der foreligger arbejdsudleje, så skal der også betales arbejdsudlejerskat. Skattereglerne er generelle, og det gælder også for arbejdsudlejereglerne. Men jeg er som sagt helt enig i, at der er behov for en tydeliggørelse af reglerne. Jeg forventer, at det styresignal, som SKAT er ved at udarbejde, vil give virksomhederne større sikkerhed for, hvornår der foreligger arbejdsudleje. Dog forventer jeg ikke, at kritikken vil forstumme helt, da der fortsat – helt efter hensigten – vil være flere tilfælde, der bliver omfattet af arbejdsudlejereglerne, efter ændringerne i forbindelse med skattereformen. Men jeg tror på, at der gennem dialog med brancherne kan skabes en rimelig sikkerhed for forståelsen af reglerne.

Eva Kjer Hansen kvitterede for, at ministeren anerkendte problemet, at han og SKAT vil inddrage virksomhederne i udviklingen af styringsmodeller, og at der bliver lovet handling inden for en måned. Det undrede hende dog, at der skulle gå så lang tid, og at der måtte indkaldes til samråd. Men nu blev der bebudet handling, og hvis alle ministre var så handlingsdygtige, når de blev kaldt i samråd, som skatteministeren, kunne samrådene gå en

del hurtigere, mente hun. Eva Kjer Hansen havde to opfølgende spørgsmål: Hvilken kommunikation har der været med Kommissionen siden samrådet i juni 2013? På medi-erne forstod hun, at en række lande havde kritiseret Danmarks fortolkning af arbejdsudle-jebeskatningen, og hun ville gerne vide, om det havde ført til klager hos Kommissionen. Eva Kjer Hansen ville gerne sikre sig, at det var blevet drøftet med Kommissionen, og at Kommissionen accepterer Danmarks fortolkning af reglerne. Hun bad derudover regerin-gen vurdere, hvordan reglerne fortolkes i de andre OECD-lande, så Danmarks fortolkning bedre kan vurderes. Eva Kjer Hansen tilkendegav, at ministeren gerne måtte svare skrift-ligt og grundigt.

Skatteministeren sagde, at regeringen havde været opmærksom på problemet. Nogle virksomheder havde troet, at reglerne forhindrer, at man holder møder i Danmark. Der er altså brug for et klart styresignal, så alle kan forstå reglerne. Udviklingen af styresignalet sker ikke på baggrund af samrådet, men fordi det er vigtigt for regeringen at give virk-somhederne ordentlige retningslinjer. Ministeren fortalte, at Tyskland har spurgt til de danske arbejdsudlejeregler, som Danmark så har redegjort for. Det er en almindelig fremgangsmåde. Han var ikke bekendt med tilfælde, hvor Danmark og Tyskland har dis-kuteret, hvorvidt der foreligger arbejdsudleje. Ministeren ville vende tilbage skriftligt med svar på spørgsmålet om OECD-landenes fortolkning af reglerne. Det mest praktiske ville være, hvis udvalget stillede et skriftligt spørgsmål, når styresignalet er fastlagt.

Mødet sluttede kl. 12.55